'אלא אמר רב יוסף וכוי – Rather, Rav Yosef said etc.

Overview

תוספות introduces the concept of מקום ליה משויא ליה משויא ליה מקום that the intent of a person to place an object in a specific place or to remove it from a specific place renders that place a מקום ד'. Therefore, תוספות asks, since in our משנה there is intent to remove the object from the hand, as well as to place it in the hand, it should be considered a מקום ד', because of the intent. מחשבתו משויא ליה explains that there are different levels of intent, and in order to say מקום, the intent must be exclusive that he wants it only there, and no where else.

רשב"א מה צריכין רבה ורב יוסף – The רשב"א asks why is it necessary for רבה and רב יוסף

מקום - to qualify the משנה כתנאים (which does not require a מקום '7), according to various 1 תנאים, implying therefore that the משנה is not according to everyone, when they could say that the משנה is according to everyone

והא סבירא להו בפרק בתרא דעירובין (זף צט,א ושם) - for since רבה ורב יוסף maintain in the last עירובין יוסף

ליה מקום – that his intent suffices to render it as a significant place of 'ד' על ד',

רב יוסף השתין ורק הייב חטאת התם רב יוסף אייב הטאת said there that if he relieved himself or spit from one רשות to another הייב, he is קרבן a הטאת

גמרא ד' וליכא בענן מקום אוליכא בענן מקום ד' וליכא החסף. בענן מקום ד' וליכא there asks on רב יוסף, why is he תקיר, we require a 'מקום ד' for an עקירה, and in this case there is none, since the place on his body from where he spit, etc., i.e. the mouth, etc., there is no מקום ד' מקום ד' חייב און אייב מקום ד' חייב און מקום ד' מקום ד'

answers that his intent – that he wants to remove the spit, etc. from this specific place in his body, his mouth, etc. - renders it as a significant place, and therefore he is אייב, because we consider the אקום חשוב to be from a מקום חשוב

The גמרא there continues to prove its point that מקום לי' משבתו משויא לי

דאי לא תימא הכי – for if you will not say so, that מחשבתו משויא ליה מקום Then there will be a difficulty with

רבה או בפי כלב או בפי כלב או - that which רבה said that if he threw an object ד' אמות into the mouth of a dog or into the mouth of a furnace he is אייב etc., even though the mouth of the dog is not a מקום ד', but since

 $^{^{1}}$ ר"ע according to רבה, and רבי according to רב יוסף

² See "שקלטה שלהבת ונשרפה" רש"י עירובין ד"ה בפי הכבשן

he intended that it should land there, so מחשבתו משויא לי' מקום, the same 3 is true in the case of מחשבתו משויא ליה מקום.

We see from the עירובין that both 4 ורב יוסף מקדם agree to the concept of משנה מחשבתו agree to the concept of משויא ליה מקום משנה, so let us say that in our משנה also, everyone agrees (not only ר"ע ורבי), that he is עקירה והנחה מעל מקום ד', even though there was no חייב, nevertheless he is חייב שויא ליה מקום since he intended to take it from the hand and place it in the hand.

הירץ ליה משויא ליה מחשבתו בינו תם האד ר"ת – The ר"ת answers that this concept of מחשבתו משויא ליה מקום מחשבתו משויא ליה מקום מחשבתו משויא ליה מקום האדי מחשבתו משויא ליה מקום מחשבתו מחשבתו מחשבתו משויא ליה מקום מחשבתו מחש

היינו היכא דלא ניחה ליה בענין אחר – is applied only in a case where he is not content if it would be done in any other manner i.e. that he wants the עקירה to be from a specific place and/or to specific place exclusively.

רב יוסף - as in the illustration that was given by רב יוסף namely relieving oneself or spitting

שאין יכול להשתין ולרוק בענין אחר – that it is impossible for him to relieve himself or spit in any other manner, except that it come from his mouth, etc. which is not a מקום ד'

בפי כלב – and the same is true in רבה'case where he threw the food into the mouth of the dog

הכלבו הכלב – that he wants specifically that the dog should eat it – or in s'רבה's second case that he wants that the wood should be burnt in the furnace, only in such limiting circumstances do we say מחשבתו משויא ליה מקום,

To defend this argument that the cases quoted above are only if he specifically intended for the תוספות to be in a specific place only, תוספות says:

עירובין התם ונח בפי כלב – the text in עירובין should not read "ונח בפי כלב", "and it landed in the mouth of the dog"

דנה משמע דאין כוונתו לכך – 'and it landed' - has the connotation that he had no intention as such, but rather it just happened to land, and this cannot be so, for if it was not intended specifically for the dog's mouth, the concept of מחשבתו משויא ליה מקום would not apply, therefore the text reads (according to he threw it into the mouth of the dog, omitting the word 'ונה'.

This is pertaining to the עירובין, where רבה ורב יוסף maintain מחשבתו משויא ליה מקום מחשבתו אירוב חבה חבה חבה חבה חבה חבל אחר המשנה אינו חושש אם מקבל בידו או בכלי אחר however here in our בעה"ב. is not particularly concerned whether he receives מחשבתו מחשבתו is not particularly concerned the concept of משויא ליה מקום משויא ליה מקום משויא ליה מקום.

³ See 'Thinking it Over' #1

⁴ In the case of עקירה

 $^{^{5}}$ In the case of הנחה

⁶ תוספות refers to הנחה, the same is true about עקירה

(דף ה,א) אמר לקמן (דף ה,א) – and concerning that which the גמרא says further concerning a case where someone threw an object and it *landed* in another's hand, he is משנה, the גמרא asks, why is it necessary to tell me this דין, we already know from our משנה that a person's hand is considered a 'מקום ד', to which the גמרא responds:

one might think that a hand is considered a 'קום only in a case where he considered [the receiver's] hand significant, meaning that he intended to place the object in his hand, here however it merely landed in his hand, so we may think that in such a case it is not considered a 'קמ"ל, therefore מקום די that it is.

We see from that גמרא that it considers our משנה a case of אחשבה that he intends to place it in his hand, and that would be the reason – in the אמינא – why he is הייב

גמרא בקאמר – in that גמרא we are already assuming

"דידו של אדם חשובה לו כד' על ד' – that a persons hand is significant as a place which has 'ד' על ד', however in the הוה אמינא הוה אפום של אדם השובה לו כד' על ד', however in the אחובה לו כד' על ד', only when he intended to place it in the hand (even when the intention was not exclusive) but when it happened to fall into a hand then it is not השוב כד' השוב כד' is however that ידו של אדם חשובה לו כ' על ד' always, even when there is no intent at all, it just fell into the hand..

אבל בשאר דברים – **however in other situations** i.e. the cases of the dog or the spitting, where there is no מקום τ at all

מקום האשבתו ליה מחשבתו – his intent cannot cause it to be a significant מקום – אלא היכא דלא ניחא ליה בענין אחר – unless it is a case where he is not content if it were performed in any other manner.

Summary

מחשבתו משויא ליה מקום only when his intent is to remove it from - or place it in - a specific place, exclusive of any other place.

Thinking it over

- 1. How may we attempt to refute the proof from s'בה כמse that מחשבתו משויא, that it may not apply to s' כמse (based on the previous תוספות)?
- 2. How are we to understand מחשבתו משויא ליה ain the case of עקירה?
- 3. How does the concept of מחשבתו משויא ליה מהשבתו differ in מחשבתו as opposed to תוספות קשיא?
- 4. What is the explanation of the הוה אמינא, that 'דו על ד' וכד' על ד' is only when אחשבה לידו?